

In Memoriam W.F. Anderson

Anderson is overleden. Dat was de korte, maar niettemin duidelijke boodschap, die ik bij thuiskomst vond. Zo werd op 28 oktober 1994 een tijdperk afgesloten. W.F. Anderson, zo kenden de meesten hem, want er waren maar zeer weinigen, die hem bij zijn voor- naam mochten noemen.

Het genoemde tijdperk begon voor de Nederlandse Geologische Vereniging in 1946: hij was een van de oprichters van onze club. En eigenlijk eindigde het tijdperk bij zijn aftreden in 1982.

In de tussentijdse 36 jaar was hij zeer gedreven bezig voor onze en zijn vereniging. Meteen vanaf de oprichting kwam hij in de leidinggevende functies terecht, eerst als excursieleider, toen als 2e secretaris en vanaf 1966 als secretaris. Zestien jaar lang was hij toen het middelpunt van het mede door hem gesponnen web. Het is nauwelijks goed te beschrijven, al terugkijkende, wat hij voor de vereniging deed. Want naast al zijn bestuurswerkzaamheden leverde hij met de regelmaat van een klok ook boeiende artikelen voor ons blad.

In 1967 kon hij met vervoegd pensioen weg bij de N.A.M., waar hij een administratieve functie had en toen had hij nog meer tijd voor de geologie en werd zijn inzet voor de N.G.V. nog groter.

Zijn levenspad ging beslist niet altijd over rozen. Zijn vrouw overleed ver voor hem, kinderen had hij niet en hij moest later ook zijn vriendin helpen begraven. Hij vereenzaamde, ook al omdat zijn karakterstructuur vaak innige contacten met anderen in de weg stond. Het kon niet anders of hij kwam diverse malen met anderen in conflict, ook binnen N.G.V.-verband. Tot de meest dramatische momenten behoorde het roeyement in 1970 van het gehele dagelijkse bestuur van de afdeling Amsterdam "wegens gedra-

gingen in strijd met de goede naam en de belangen der vereniging". En in 1982 werd het voltallige dagelijks bestuur van de N.G.V. vervangen door een interim-bestuur.

geraakt, dat niemand meer wist waar de scheiding lag. Alles wat hij deed, geschiedde in het belang van "zijn" N.G.V. Zijn aftreden in 1982 was daarom ook en vooral een persoonlijke tragedie en het is begrijpelijk, dat zijn gevoelens naar de vereniging toe er een tijd lang onder leden.

Gelukkig trokken de wolken later weer wat weg, zodat het op een gegeven ogenblik voor hem ook mogelijk werd het door bestuur en ledenvergadering unaniem aangeboden ere-lidmaatschap te aanvaarden. Hij had het zeker verdiend!

Na de N.G.V. kreeg de Losserse Zandsteen zijn belangstelling en liefde, want stilzitten kon hij immers niet. Hij wist, door inschakeling van velen met soms onorthodoxe manoeuvres, de Staringgroeve uit te bouwen tot een belangrijk geologisch monument. Met zijn niet aflatende ijver verzamelde hij duizenden fossielen en schonk de wetenschap en de gemeente Losser een schitterend museum.

Helaas liet zijn gezondheid de laatste jaren sterk te wensen over en was hij niet meer in staat de geologie te verrijken. In eenzaamheid bereikte hij een leeftijd in de categorie der sterken: 86 jaar. Sterk was hij en zo zullen we ons hem herinneren.

C. Ehlers, voorzitter

Foto Werner Rauwerdink, Dagblad Tubantia

Dat gebeurde op de jaarvergadering in Zwolle, nadat een jaar daarvoor, in Winterswijk, zich al schrijnende tafereelen hadden afgespeeld.

Anderson maakte het anderen vaak niet gemakkelijk, maar hij zat zichzelf ook menigmaal in de weg. Vereniging en privéleven waren gedurende de lange bestuursperiode zo verweven

